

freds (Buss) har gjort opmærksom paa, han frygtede nemlig kun for, at Rigsdagen mulig skulde blive alt for blød om Hjertet ved saadanne Beslignheder og saa dog gaa ind paa Nedsættelser, skønt man har forudsat, at man skulde saa det fulde Beløb ind i Statskassen. Hvad Bortsalget af Ejendommen angaar, er jeg ganske enig med den ærede Ordfører i, at der for Tiden ikke fornuftigvis kan være Tale derom, og heller ikke skønner jeg, at der er nogen rimelig Udsigt til, at man ved fornyet Salgsauktion skulde kunne saa Bud, som kunne anses for at være taalelige — jeg siger ikke gode, men blot taalelige — og i mine Tanker er der ikke heller mindste Udsigt til, at man ved en Udparcellering af Ejendommen, selv om Parcellerne dannedes paa en anden Maade, og Willkaarene stillede noget anderledes, i Virkeligheden kunde blive af med Ejendommen. Ganste vist vilde man nok kunne sælge enkelte Parceller, men det vilde være et rent Tilfælde, om man vilde være i Stand til at modtage Bud paa disse enkelte Parceller og saa dog beholde Hovedparcellen til Forpagtning. Det vil bero paa disse Parcellers Beliggenhed, om det ikke i den Grad vilde defigurere Ejendommen, at det vilde vanskeliggøre hele Driften, naar man saaledes vilde bortfælgge enkelte Parceller. Naar det som en Fremtidstankte har været fremfat her, at man vilde bringe et heldigt Salg af Parcellerne til Veje derved, at Staten bestyrede eller lod bestyre Ejendommen, indtil man efterhaanden kunde bortfælgge Parcellerne, saa er det jo uomtvisteligt, at man ad den Vej vil have en rimelig Udsigt til efterhaanden at blive af med flere Parceller, og at man selvfølgelig saa maatte indskrænke sig til at sælge fra Udkanten for ikke ganske at ødelægge Kernen af Ejendommen, men det turde vel hænde, at en saadan Fremgangsmaade i Virkeligheden vilde medføre ganske betydelige Tab for Statskassen, noget, som den ærede Ordfører allerede har omtalt, ikke alene derved, at Driften af en Ejendom gennem en Bestyrer uden et effektivt Tilsyn af selve Ejerne ikke har megen Sandsynlighed for at give fuldt Nettoudbytte, men ogsaa paa Grund af den Usikkerhed, der kommer ind i Driften derved, at man ikke forud ved Ordningen af Driften ved, hvilke Arealer man skal beholde, og i hvilken Følge man skal be-

handle dem. Tanken med en Udparcellering paa den Maade, som her er anført, maatte naturlig være den, at man modtog Bud paa Parcellerne, naar der kom et nogenlunde passende Bud, uden at tage Hensyn til den fortsatte Drift; men saa vilde det være umuligt endog saa for den allerdygtigste Bestyrer at skaffe et blot nogenlunde passende Overflud. Naar saa dertil kommer Hensynet til, at denne Proces muligvis kan vare i 10 til 20 Aar, før den er fuldbjrdet, saa tror jeg nok, at de Tab, der vilde komme for Statskassen ved en saadan Udparcellering, vilde blive saa store, at man, naar man vil sælge à tout prix, staar sig ved at sælge Parcellerne nu for det halve af, hvad de ere værd, i Stedet for at lade Ejendommene bestyre og føre Sagen igennem paa den Maade. Jeg tror ikke, det vil føre til noget gunstigt Resultat, og endnu mindre anser jeg det for muligt, at man skulde kunne bortforpagte dem med Forpligtelse for Forpagterne til at afgive af Forpagtningen de Parceller, som der efterhaanden maatte melde sig Liebhaveere til. Jeg tror ikke, man vilde kunne saa en brugelig Forpagter til at gaa ind paa noget saadant. En anden Fremtidstankte, der er fremfat, er den, at man kunde blive af med Jorden ved at spille den bort ved Lotteri; ganske vist er den Vej ikke ubekendt, man har forsøgt at bortspille ved Lotteri haade store samlede Ejendomme og mindre, og det har ogsaa været gennemført, men jeg tror ikke at fejle i, at i de Tilfælde i alt Fald, der staa mig for Øje, er det kun sket i yderste Nød fra Ejerens Side. Det er en Salgsmaade af Ejendomme, som, saa forekommer det mig, Staten ikke ret værdig kan indlade sig paa. Selv om man ikke principielt vil have noget mod Lotterispil i og for sig, forekommer det mig ikke en ret passende og værdig Maade for Staten at stille sig af med sine faste Ejendomme paa, ved at bortspille dem. Smidlertid er det kun en Fremtidsbetragtning, og det har glædet mig at høre, at ikke alene den ærede Ordfører paa Udvalgets Begne, men ogsaa ærede Medlemmer, som have haft Ordet, have erkendt, at saaledes som Forholdene nu ere, vil det være fornuftigt, at man opgiver Forpligtelsen til at sælge dem eller udsætter Salget for disse 8 Aar og nu bortforpagter Ejendommene til den Pris, som der maatte kunne opnaas for dem, og